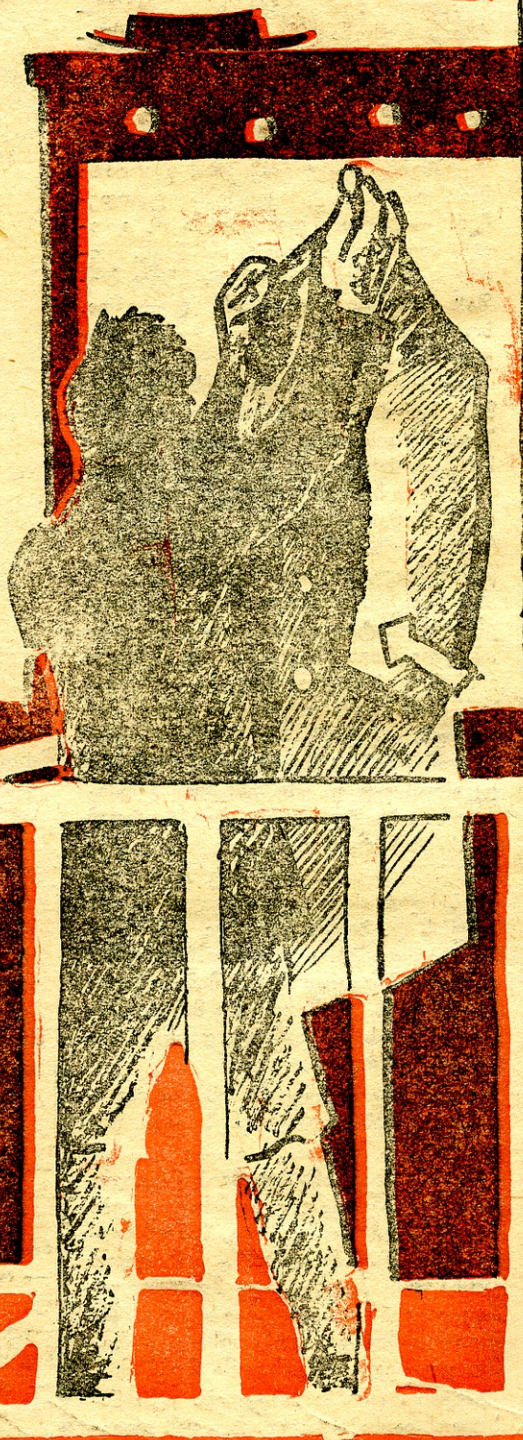

ქრონიკა
გიორგი ბერიძე

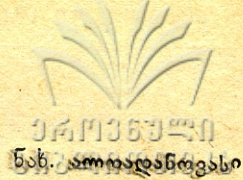
ში დაიწყება ნაენლა

სადაც არაა

ნახ. ნადარეიშვილის
ი გ ე ლ ი

— ტრესტიდან გამწმინდეს... შემდეგ — სოლიდარული... სემდეგ — სა-
მმართველოდან... არტელიდან, — და ნუ თუ ამდენი გაწმენდის შემდეგ
აქედანაც გამწმინდენ?

„არა ამხანაგებო, გაუპიროვნებობა თავის-თავად არ გაქრება, მის მოსპობას მხოლოდ ჩვენ შევძლებთ.“
(ამხ. ი. სტალინის სიტყვიდან)

ანდრო ბურღავაძე ერთ-ერთ ქარხნის მომუშავეთა მასაში შეუღმნიველი პიროვნება იყო.

მუშაობისათვის თავს არ იტკივებდა, ხშირად კიდევ თაღლითობდა.

— რა საჭიროა ძამია წამოვეჩხირო სხვებს მეცამეტე გოჭივით! გურიაში მაგისთანებს მატრაკვეცებს უწოდებენ! — ხშირად ეუბნებოდა ის გიორგი ბაღულაძეს, თავის ამხანაგს, რომელიც ღვინის სმის დროს „შეჯიბრში“ არავისაგან უკან არ დაიხვედა, ხოლო მუშაობაში კი — „სოცშეჯიბრს“ გაუბრუნებდა.

— მაშ შენ გაუპიროვნებას იცავ? მაშ, შენ პირი არ გაქონია?.. თუ ასეა შევირცხვეს პირი! — ეხუმრებოდა მას ბაღულაძე.

ანდრო ბურღავაძე წყალ დამშრალ თევზის მდგომარეობას განიცდიდა, როცა პარხანაში გაუპიროვნებობის წინააღმდეგ ბრძოლა დაიწყო.

პლაკატებზე დიდი შავი ასოებით ეწერა სტალინის სიტყვებიდან: „მთელი რიგი სამეურნეო დაწესებულებების ხელმძღვანელები ფიქრობენ, რომ გაუპიროვნებობა თავის თავად უნდა გაქრეს, ასე ვსთქვათ თვით მიმდინარეობის წესით. ისინი ღრმად ცდებიან თუ ფიქრობენ, რომ გაუპიროვნებობა შეიძლება პრაქტიკიდან მოიშპოს სიტყვებით“.

ანდრო ბურღავაძემ ბევრი იფიქრა და ბოლოს ასეთი გამოსავალი ნახა: ბოლოს და ბოლოს, თუ კი საჭიროა ჩემი პიროვნების „გამომზეურება“ ინებონ, მხოლოდ პირი ჩემი იქნება ნილაბ ქვეუ. და მართლაც მან გაუპიროვნებობის წინააღმდეგ დაიწყო „სა სტიკი ბრძოლა“.

კრებებზე პირველად ის მოითხოვდა სიტყვებს გაუპიროვნებობის წინააღმდეგ.

— ამხანაგო ანდრო, ჩაინ ვხედავთ, რომ შენ ენერგიულად იბრძვი გაუპიროვნებობის წინააღმდეგ, შენი მახვილი ენა, ჩვენ მოგვწონს, მხოლოდ ცოტა რამ პრაქტიკულ მუშაობიდანაც დაგვანახეთ. „სიტყვა სხვაა, საქმე სხვაო, — ხომ გაგიფიქრიათ! — უთხრეს მას ერთხელ დამკვერთელმა მუშებმა.

ანდრო დაიბნა. სიტყვებს ვერ ნახულობდა საპასუხოდ. ბოლოს თავისთვის წაილულულა „მამა გიცხონდათ, სიტყვითაც დაგებნარებით და საქმითაც“.

ანდროს წილაბი ჩამოხადეს.
ქიშვარდი.

„ნიგლოსის“ ბურღავაძე: — ეს ჩვენი კრეისერი, რუსულ „ნიგლოსის“ მაგონებს!

ნილაბ ქვეუ

— კომკავშირო!

სმენა!

ფხიზლად!

არ დასტოვო საგუშაგო, როდის იყო რომ ვსტოვებდით?

ფხიზლად ვდგევართ, ამხანაგო!

— სახელმწიფო აპარატში

მაგნე კიდევ მრავალია.

— და იმათი გამოჩნება

ჩვენი საქმე და ვალაია.

აქვს თვითივე კომკავშირელს

ასი ყური, ასი თვალი,

და ვინც ებრძვის ახალ საქმეს,

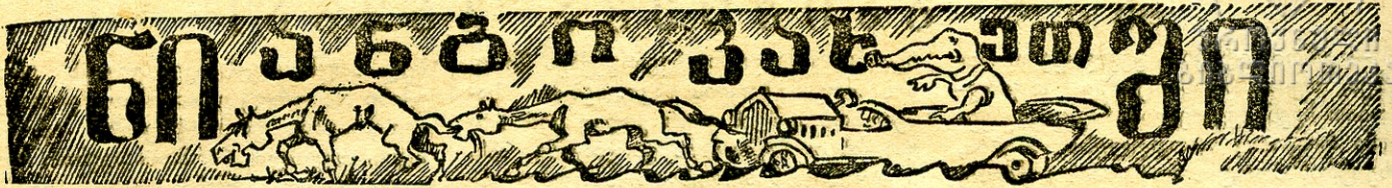
ვაი მისი ცოდვა-ბრალი.

ყოფილ ჩარჩებს ყოფილ ვაჭრებს,

ბიუროკრატებს და ხუცებს,

გამფლანგველებს და მავნებლებს, — თავს დავატნოთ რისხვას უცებს. სულ განვეტავს მტრებს და ორგულო ჩვენი ცოცხი, ჩვენი ფარცხი. ჩვენ მოგველის გამარჯვება, ხოლო მტრებს კი — ჩვენთან მარცხი ძველი ჩარჩი და ვაჭარი ეტანება კოლპერატებს. მომხმარებლებს იფუწყებენ და თავისთავს სცემენ პატივს. სახლში მიაქვთ საქონელი გამგებებს და იმათ ნიქრებს. მაგრამ წმინდა აპარატის გამოხვეტავს ყველა ოხრებს.

ზმუპი.

„ნიანგი“-ს მუდმივ მკითხველებს კარგათ ემახსოვრებათ, თუ როგორი გაქანებული ტემპით მოგზაურობდა ნიანგი კახეთში ამას წინათ.

მაგრამ ამ მოგზაურობის აღწერა შესწყდა „ნიანგი“-ს 22 ნომერში და გაკვირვებული მკითხველები ორი თვის განმავლობაში მუდამ იმის ფიქრში იყვნენ, ალბათ, თუ რა შეემთხვა ნიანგს ამ მგზავრობის დროს.

ვის არ შეემთხვევა ხოლმე ეხლანდელ დროში „პრორივი“, რომ ნიანგი ამოიშორებოდა ამ ხიფათს!

მაგრამ როგორც დაგვიანებით ხდება ხოლმე სხვა „პრორივებს“ გამოსწორება, ისე დაგვიანებით უნდა გამოვასწოროთ ესეც. მხოლოდ „პრორივის“ მიზეზი კი ჩვენ შორის დარჩეს!..

სოფ. საბუედან ყვარლამდის მგზავრების ყურადღება მიიქცია ერთმა გარემოებამ: გზის ორივე მხარეზე მდებარე მინდვრებზე მოსჩანან კოლექტიურათ და ერთპიროვნულათ დათესილი: სოთა, კენაფი, მწესუმწირო და ჩქა-აქ ბამბაც. თუმცა სოფლის მეურნეობის ეს კულტურები ფრთხილ საჭირონი არიან, მაგრამ ამ საუცხოვო ნიადაგზე შესაძლებელია კიდევ უფრო მაღალი და უფრო საჭირო კულტურების გაერცელება.

ეს კარგათ შეუგნია სევა კუხალეიშვილს და მართლაც გაქანებული ტემპით შესდგომია ყვარულში ვაზის დიდი საბჭოთა მამულის გაშენებას.

ვაზის, მარა რა ვაზის! ვისაც სურს გაგოს მისი ღირსება, მიმდინარე რთველის შემდეგ ეწვიოს ყვარულს და გაეჩნობა ამ ვაზის ღვინის გემოს. მანამდის არ ურჩევთ, რადგან გასული წლის მოსავალი უკვე ამოწურულია — დიდი მომთმენი უნდა იყოს მისი შემნახველი კაცი!

„ბენცი“ მშვიდობიანათ გავიდა იმ მღწარეში, რომელმაც რამდენიმე დღის წინათ ჩვენს გავლამდის კინალამ მანქანიანად გაიტაცა ერთი ჰასუსხიმგებელი მუშაკი, ალბად მდინარეზე იგრძნო მისი განხრები და გავაც იგრძნო მისი განხრები და გაფრთხილება მისცა, მაგრამ ის ამას ვერ მოხვდა. მით უარესი მისთვის: იგემოს შედეგი!

ცნობილმა დურუჯმაც ვერ გავიბედა ვაზის გადღობვა და მშვიდობიანათ გაგატარა თავის ვიჟურ ჩქერში.

ყვარულის საფერავის შედეგი ყველა კარგად დაგვეტყო, — სხვათაშორის „ბენცსაც“ და მან უმატა ბენციც.

თუმცა საფერავმა, რაც უნდა ბეგრი სვით, არ იცის თავის ატყენა, მარა ბენცის სმას მიჩვეული „ბენცი“ იხამა, ალბად, და ის უშუბლის გასაგრძობლად გაჩერდა მდინარე კაბაღას შიგ შუა გულში.

გაჩერების შესახებ ჩვენთვის არა უკითხავს, მაგრამ ფეხის ადგმა კი აღარ მოისურვა უჩვენოთ.

როგორც ერთ საბავშო სახელმძღვანელოშია მოთხრობა თალგამის შესახებ, — ჩავეკიდეთ ერთმანეთს, ვწიწეთ, ვწოწეთ, მარა ადგილიდან მაინც ვერ დაგსძარით.

მახლობლათ მდებარე თათრის სოფლის მწყემსებმა თავიანთი ხარკამეჩები საჩქაროთ გარეკეს შორს. ალბათ ხშირი მოწამე არიან ასეთი შემთხვევის და კარგათ შესწავლილი აქეთ გამოსათრევი ფასის მაზანდა.

ჰათ ასეთ ჩარჩულ ოინებს, — ჩვენ შევაგებეთ ახალ აღმოჩენათა უნარიანობა.

გზაზე გამოჩნდნ ორი მივლინებულები: ცხენოსნები, რომლებიც აგრეთვე გაქანებული ტემპით მიეშურებოდნენ, რომელიღაც მორიგი კამპანიის ჩასატარებლათ.

თოვს შეესძელით მათი შეჩერება ჩვენი „პრორივის“ გამოსწორებაზე დასახმარებლად.

როდესაც მათმა დახმარებამაც არ გვიშველა, ერთი ბრწყინვალე აზრი მოგვივიდა თავში: ძველათ, ბატონყობის დროს, დამნაშავე მონას მოუბამდნ ცხენს კუდზე და ათრევიებდნენ. ეს იმას ნიშნავს, რომ ცხენს ძალა აქვს კუდშიაც ისე, როგორც მკერდში და ზურგზე. მაგრამ რადგან სხვა საჭირო გასაწევი შეკავშულობა არაფერი გვაქვს ხელთ, გარდა ალვირისა და თოკისა, მოდი კუდები გამოვიყენოთ როგორმე!..

გამოვასკენით ორივე ცხენების კუდები და თოკით შივებით „ბენცს“. თუმცა ეს სიცილად არ ყოფნიდათ თანამგზავრებს, მაგრამ უნდა გენახათ მათი დაღებული ხანა, როდესაც ცხენებმა ერთი შეძახებით გამოათრიეს ნაპირას მანქანა!..

ჩვენს მოგზაურობას ეს „პრორივი“ საგრძობად დააჩნდა: უკვე და-

ლადა და ლაგოდენამდის ისე მივდიოდით, რომ აღარაფრის დათვლიერება აღარ შეგვეძლო. თან წელქვეით დასველებულები საამისო ხასიათზედაც ვერ ვიყავით.

მხოლოდ ლაგოდენელ იმერლების სტუმართ — მოყვარეობამ გავიხსალისა გული.

დილით, ნოყიერ საუზმის შემდეგ, — იმერულ ხაჭაპურით, — გვინდოდა ლაგოდენის დათვლიერება, მაგრამ მტვერის კარიბანტელი ასდიოდა შარა-გზას და ეს შეუძლებელი შეიქნა.

იმვე კარიბანტელით მოცულ ოდრო-ჩოღო გზით გამოვსწიეთ წთორის-წყლისკენ.

გზით შევიპარეთ ქიაურში მელორეობის კავშირის მეურნეობის დასათვლიერებლათ.

აი, სად შეიძლება ნახოთ თვალსაჩინო განსხვავება ზოგიერთ ორფეხებსა და ოთხფეხებს შორის — ამ უკანასკნელთა სასარგებლოთ!

პირდაპირ სტკებები ადამიანი, როდესაც ხედავ ყოფილ თავადის სასახლის ბაღში ჯიშინ ლორებს, რომლებიც ნაზი ღრუტუნით უჩიქნიან დინებებით ძირებს საროს ხეებს. ცხოვრებაში გამოუცდელ ბურჯაკებს ეს ტანწერწეტა საროს ხეები მუხები ჰგონიათ!

საბრალონი, მხურვალე მზის სხივებით მოთენთილები ვერსად პოულობენ თავშესაფარს ჩრდილში!

მეორე მხრით, გულზე სკდები კაცი, როდესაც იქვე ამჩნევ ზოგიერთ ორფეხებს, რომლებიც ვერ ხედავენ, — თუ არ უნდათ დაინახონ, — მახლობლათ მდგომი უზარმაზარი მუხის ხეები, რომელთა ძირების ჩიქნით, რკობის ხრამუნით და ჩრდილში კოტრიალით ბევრათ უკეთესათ იგრძნობდნ თავს ეს ჯიშინი ოთხფეხები.

მაგრამ ჯერ კი მათზე უკეთ გრძნობენ თავს ეს უჯიშო ორფეხები, რომელთა ნამდვილ ყოფილ სახეს ჰფარავს ცხვირზე წამოსკუპებული სათვალეები.

საჭიროა, ამიტომ, უფრო ჩქარი ტემპების აღება მეცხოველეობის გონითარების საქმეში, რათა ჩქარა მოშენდნ ჯიშინი ოთხფეხები და გადაშენდნ უჯიშო ორფეხები!..

— ერთი სიტყვით, ყველაფერი რიგზეა, თვითმიდინარებაზე დაყრდნობით ჩვენ შევსძელით ჩაგვეფლავებინა როგორც ფარულულების აგების, ისე ტრანსპორტის მოწყობის გეგმები, — ასე განაცხადებს ალბათ ალანის ბამბის საბჭოთა მეურნეობის ადმინისტრაცია „ნიანგის“ თანამშრომელთან საუბარში.

— მოწესრიგებულია, თუ არა საბინაო საკითხი?

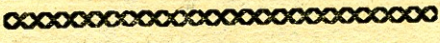
— ო, როგორ არა, — კმაყოფილი ღიმილით იტყვის ადმინისტრაცია, — ბინების მხრივ ჩვენ თითონ უზრუნველყოფილი ვართ, ოღონდ მუშათა ბარაკების აგება ვერ მოვახერხეთ. მართალია, ჩვენ ახლა 4.000 მუშა გვჭირდება და ვიცოდით რა ეს ამბავი, დოოულად უნდა მიგველო ზომები ბარაკების ასაგებათ, მაგრამ ობიექტიურ პირობების გამო ბარაკები ვერ ავაგეთ.

— ისე, იცოცხლეთ (განაგრძობს, რა თქმა უნდა ხელმძღვანელობა) კარგია საერთოდ, როცა ბამბის კრეფაში დაღლილი კაცი ისვენებს ბინაში. ამასთანავე, მშვენიერია, თუ კარგათ მოაწყობ მუშათა სახკვებას, მაგრამ ჩვენ ცოტა ობიექტიური მიზეზები წამოგვედო და სახკვება ჯეროვან სიმაღლეზე ვერ დავაყენეთ, მიუხედავად პარტიის და ხელისუფლების ორგანოთა არა ერთგზის მოცემულ დირექტივებისა. სხვა რაღა გინდათ (ემშაკურათ თვალს ჩაჰკრავს ხელმძღვანელობა), ჩვენ ვერ მოვახერხეთ თვით სასმელი წყალის გაძიყვანაც კი და ახლა შორიდან ვეზიდებით წყალს, ისიც ისეთს, რომ თუ ძალზე გაჭირვებული არ ხარ, ვერ დაღვე!

— მაგრამ ყველაზე საინტერესო წიგნობარეობა (ნიკორეოდენი ფაქრის შექმნულ განაგრძობს მეურნეობის

ხელმძღვანელობა) ჩვენ გვქავს შრომის ორგანიზაციის საკითხებში. სახელობრ, ჩვენ ჯერ კიდევ ვერ მოვახერხეთ მუშათა გარდაქმნა აზს. სტალინის მითითებათა საფუძველზე: გაუპიროვნება არ მოგვისპია, საწარმო სისტემა ყველგან არ შთავგინერგავს, მუშათა სოციალურ - ყოფაცხოვრებითი პირობები თითქმის შევლებურათ დავტოვეთ და რაც შეეხება ცოცხალ, ოპერატიულ ხელმძღვანელობას, ჯერ ესეც არ განვიხორციელებთ!

— ეგ კიდევ არაფერი (შედის ექსტაზში მოსაუბრე), თქვენ უნდა ნახოთ, როგორ გვაქვს მოწყობილი საექიმო მომსახურება! შირდაპირ სიცილით მოკვდები კაცი! ამ აუარე-

„ვირი ტალახში“

ნახ. დონის

მიუხედავად ინგლისის მთავრობის მიერ მიღებულ ზომებისა, სტერლინგის კურსის აწევა მაინც არ მოხერხდა.

4

მაკდონალდი: — მოდი ეხლა და ვირი ტალახიდან ამოიყვანე“.

ბელ ხალხისთვის ჩვენ გვყავს ერთი ექიმი და ორიც ექთანნი! თუ გავითვალისწინებთ, რომ აქ ცოტა ციებაც იცის, ადვილი წარმოსადგენია, როგორი მოვლა ექნება ავადმყოფებს. ჯანსაჯომს რომ ექიმები მოვსთხოვეთ, გვიპასუხა, რომ ექიმებს ვერ გზავნის და ამიტომ ვეირჩევს პროფმუშაობა გავაღრმავოთ. ერთი რომ სად ექიმი, სად პროფხაზი? მეორეც — ჩვენ სად გვეცალია მასიურ და პროფმუშაობისთვის?

— შემოძლია ბოლოს დაუმატო (კმაყოფილი სახით ამბობს მოსაუბრე), რომ გარღვევები გვაქვს არა მარტო ჩვენ, არამედ სხვა სათანადო ორგანიზაციებსაც: მაგალითად წნორში ბამბაა დაგროვილი და რკინის გზას ვერ შიპქვს, ტარა ნაკლებია და გზატკეცილებიც შეუყეთებელი და გაუყვანელია!

— იმასაც ვიტყვი (ამთავრებს იგი), რომ თუ ასე გაგრძელდა, როგორც ამბობენ, ბამბის გეგმა ჩაიშლება, მაგრამ ჩვენ ეს არ გეჯერა. გეგმა უნდა შესრულდეს, შესრულდება ანაჩას იზამს! ეს ბამბა საიდან მოგვკრეფთ თუ ხვალ რა განსხვავებაა?!

დღესა და ხვალეში კი, „ნიანგის“ აზრით, ის განსხვავებაა, რომ მეურნეობის ასეთი ხელმძღვანელობა დღეს რომ არის, ადვილათ შეიძლება ხვალ აღარც იყოს.

ალლარი-ალლარსან.

შინ რას ნატრობს

გამფლანგველი იმას ნატრობს საკანში, — შეუფარდონ ოქტომბრის ამნისტია. კულას შეაქვს ვანცხადება „კოლოზში“ სურს მიიღონ, როგორც აქტივისტია. ხულიგანი იმის მონატრულია, რომ გაფუჭდეს ეს ჩვენი ზაპესია. თავისუფლად ინავარდოს ღამეში, ვინც შეხვდება გააკეროს ფერდშია. ზოგ ბანოვანს ქმარი უნდა სპეცია, თუნდაც იგი იყოს დიდი ბეცია. გამავარი თუ ექნება დილია. სხვაზე ფიჭი მას დეგნაზე ჰკილია. ბოლოკრატს — გამოძობა წმენდიდან, ინავარდოს ისევ კაბინეტშია. უმსახუროში მუშა-მოსამსახურეს უყვიროდეს და აძვირდენ სერგელშია. სუცის ნატვრა საკურობი და მრეცლია, გაუსუქდეს ღიბი და კისცრია. თანადი კი დღე და ღამე ლოცულობს ჰყავდეს ყმები და მამული ბევრია. ეპქრის ჯავრი ყველამ ვიცით რაც არი: წლოვი და კოოპერატივია, თუ ეს ორი მოიშორა თავიდან, მისი საქმეც გამოვა მარტივია. შემარჯვენს პორტფელი სურს ხელშია, გააუქმოს ინდუსტრიის ტემბები, გაუწიოს მგრაველობა კულაქებს; მონბრენიც ჰყავს მუდამ ქურის მტკებნები. ჩემი ნატვრა შეშა და კალოშია. სხვა არაფრის არ მქვს სურვილ-სოშია. კირ, საფირბიელი.

— მთა-წმინდის უბანში ვცხოვრობ, — დამიწყო ლაპარაკი ნაცნობმა, — აღმართიანი ადგილია; წყალსაც ეზარება ამოსვლა ზემოთ და მუშკოროპის მენავთეებსაც. აუტანელ მდგომარეობაში ვართ იქაური მცხოვრებნი.

დილით აღრიან ატყდება ვედროვების ხრიალი — გარბიან წყლის საშოვნელად და ნავთის რიგის დასაკეცვლად. ეს ჩვეულებრივი მოვლენაა. უკვე შევეჩვიეთ, მარა შეურაცყოფა ის არის, რომ კაცი ხანდახან ბითურღები.

ამას წინად ასეთი ამბავი შემემთხვა:

ნაშუალამედიან ჩადექი ნავთის რიგში. ტყუილი რომ არ გამომივიდეს, 9 საათი მაინც ვიდექი ნავთის რიგში. ბოლოს, როგორც იქნა, მცე მხვდა ნავთი.

მიმაქვს ნავთით საესე ბიღონ იღა ამაყად მივიდვიარ. ჩემს ნეტარებას სახლდარი არა აქვს. ვფიქრობ:

— ცოლს გაუხარდება, ყოჩალი ქმარი მყავს, ნავთი სამზარეულოში ექება, სიას, უკაცრავად, ხარჯოს, თავის გემოზე... მეზობლებს, ზარმაც მეზობლებს, რომლებსაც შუალამეზე ადგომა ეზარებათ და ნავთის რიგში დგომა, წვეთი ნავთი არ ექნება, ჩაისაც კი ვერ აიდუღებენ. ჩემი ცოლი კი აანთებს ორივე „კერასინკას“ და სადილს დაამზადებს.

ჰოდა, ამ ფიქრებით შევიდვიარ ეზოში, რომ მესმის მუშკოროპის მენავთეების ძახილი:

— ნავთი... ნავთი!

მოდო და ნუ გადირევი კაცი. ჩემი მეზობლები გამოდიან და სახლშივე ყიდულობენ ნავთს, მე კი მთელი ღამე რიგში ვავათენე. ეს არის საქმე? ეს არის სოციალიზმი, რომ ერთი რიგში იდგეს ნავთისთვის და მეორე კი რიგის გარეშე ყიდულობდეს? არა, ეს არ არის სოციალიზმი და ლაპარაკს განაგრძობს:

— ამას წინედ წყალი არ იყო ჩვენს უბანში. ჩამოვედი და მთაწმინდაში რუსთაველის პროსპექტიდან წავიღე წყალი. შევასკდი აღმართს. ცოფიან ძალღვივით მაქვს ენა გამოვლებული. სუნთქვისაგან ლაპარაკიც აღარ შემძლია. მართალია, ცუდია ასეთი მდგომარეობა, მაგრამ თავისი გემოც აქვს. ყველა შენ გიცქერის და გეკითხება — სად იშოვე წყალიო. სახლში როცა მიიტან, ცოლშვილი ხარობს. ერთი სიტყვით, სამაგიერო სიამოვნებაც აქვს ამ ამბავს.

ჰოდა ამას წინედ ასეთი ამბავი შემემთხვა: წყალი მიმაქვს.

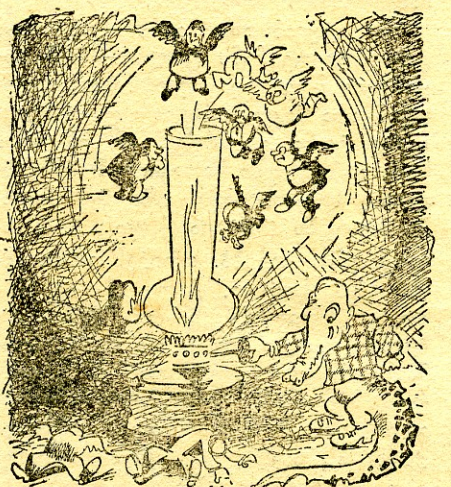
ეს შემოდგომაზე ვა, იწურება! თვლი ზამთრისკენ გაიყურება: ცას, უპაროვინს, მზე არ ანათებს... მცე მოგრი უკვე პურის ბარათებს და მივემარე დუქნებს თუ ფურნებს; აწ თვალს ვაყოლებ ქუჩებში ურმებს, შეშის ტვირთები ზედ რომ აწყვითა. საჩემო პირი მათ არ ატყვია და, როგორც ტყვია, გულში მიძვრება ზამთრის წინაშე შეშის მოძღვრება შესახებ შეშის ნაკლებობისა, და რა იმედო ბინის თბობისა?!.. ერთი იმედი იყო „ერკობი“, მაგრამ ამითაც დღეს ვერ ვერთობი: მან კარტოფილის ზარმან ავანსო სულ უსირცხვილოდ ჩემი შესასლა და მისთვის წარბიც არ შეუხრია... კარტოფილი კი, ვხედავ, რომ ჰყრია ვეება კალოთ ჩემს ბინის ქვეშა, სარდაფში, სადაც მეღაჯა შეშა თუ სხვა რამ ზამთრის მეწყო მარაგი; მე ამალოპს იგი ალაგი და კარტოფილის მორთეს საწყობათ. მე არ ჩავსთვალე მაშინ ეს მტრობათ, არამედ მოყვრულ ნაბიჯად, ზრახვად... ვუმზერდი სარდაფს! ეს, ღირდა ნახვათ! ამის დათმობა, ვფიქრობდი, ღირდა: შეშის საწყობი მაინც რათ მინდა, როცა შეშაზე ფიქრიც მეტია: მას აღარ ზიდავს ურმით ტეტია, გუშტრანსპორტია და ტყის არტელი ახლა ამ სასი. გამე, — მართველი!

საქმეც ფა... აა, მძლე და ქებული, დიდის მასშტაბით წამოწყებული, მხოლოდ „მასშტაბი“ მართო რათ მინდა, თუ რომ ზამთარმა სუსხით გამყინა?! წარსულ ზამთარზე არ მოგახსენებ: იქიდან მერანს მხნელ მოვაქენებ, მხოლოდ... აა. აა. ოას ვიტყვი? უშეშოთ ჩემი ფასია კიტრი! (თუმც კიტრის ფასიც გახლავთ მინეთი!) მაგრამ ეპ, რას მრგებს მე ეს კამათი?!... აა. აა. ოს კარტოფილი ზარმან რომ გახლდით ზედ „კმაყოფილი თუმც „კმაყოფ იც“ ვიყავ მანამდი, სანამ არ მიველ „კეფუს ფანამბი“, როცა ჩემიულ საწყობიდანაც მე „კარტოფილი“ „ნიბორი“ და თანაც ისე აყოლოდა იქ იმის ზევი, რომ ერთ ვერსშიაც ვერ სდებდა ყვავილი გამვლელი- ყველა გზას იმრუდებდა, რადგან ამ სურნელა კერვინ უძლვებდა!.. მას აქეთია. ვული რომ მტკიცია!.. წელს თუმც გამოსტეს ის დირექტივა, რომ ზარმანდელი მოსპონ ავანსი, რომ გავგენდლონ მისა ბალანსი! მაგრამ მე შიში ყველა ბალანსი ისე მტკიცეთ მაქვს მინც გამჯდარი, რომ ვგდიარ ჩემთვის იმელს ამცდარი! უკვე საკმაოდ შემომწყრა დარი: სიტყვე. წვიმა.. ნისლი თუ ქარი! ზედ ეს ზამთარიც თუ დამენადა, ტყავიც შშვიდობით შესარჩენადა!..

ზაზირა

- რუსთაველზე, ვეუბნები მეათეს და თანაც ბრაზი მომის.
- სად იშოვეთ?
- პლენანოზე? — ვეუბნები და, იქითკენ გარბიან გიდროიანე ი.
- წყალი საიდან მოგაჩის?
- სადგურიდან! — ძლივს ვეუბნები, რადგან სული ყელზეა მობჯინებული.
- გარბიან იქითკენ.
- სად იშოვეთ წყალი?

ნახ. ქოქიაშვილის

— მოდით, მოფრ... დით, სულ ერთი არის სხვა გზა მაინც არა გაქვთ, ცოტა ხანი კიდევ... და თქვენი ხსენებაც აღარ დარჩება!

- ბათუმში, ზღვაზე! — გაბრაზებით ვეუბნები და გარბიან ვედროვბიანი. სახლში ისე შევიდვიარ წყლით,
- სად იშოვეთ წყალი? — მეკითხება ვედროვბიანი ქალი.
- რუს... რუსთაველის გამზირზე!
- ძლივსლა ვეუბნები სულშეხუთული.
- ქალი გარბის.
- სად იშოვეთ
- რუსთვალზე.
- სად იშოვეთ?

თითქოს გამარჯვებული ხაპოლონი დაბრუნდა.

მიხარია — მე მაქვს წყალი, ხოლო მეზობლები ეხლაც დარბიან.

— წვეთი წყალი არავის მისცე! — სასტიკ დეკრეტს ვუცხადებ ცოლს. და ამ დროს ჩვენს ეზოში წყლის შხული ისმის ონკანიდან. გავიხედავ და — წყალი ჩვენს ეზოში შადრევანივით სცემს. მეზობლები წყალს ეზოში იღებენ. მე ისევ გაბითურებულო ვრჩები, როგორც ნავთის ადებისა.

და განა ეს არის სინდისი და პატიოსნება? განა ეს არის სოციალიზმი, რომ ერთმა წყალი შორიდან ზილოს, ხოლო მეორემ — ეზოში აილოს? არა, ჩემო კარგო; ეს არ არის სოციალიზმი. სოციალიზმი თანასწორობას გულისხმობს... პატიოსან კაცს ნერვები გეშლება ასეთი შეურაცყოფისაგან. გაგონილა პიროვნების ასე მოტყუილება, აზურად ადგება და გაბითურება?

რინ-ტინ-ტინ.

მსოფლიო მშვიდობიანობის ბუ-
დალტერები ჭირის ოფლში გაიწუ-
რენ:

მთელ ღამეს ანგარიშობდენ და ვა-
ინც ვერ გამოეკვლიათ:

რა ღირს ვირ. სტერლინგი, ან დო-
ლარი, ან ფრანკი, ან მარკა.

რაც უფრო მეტს ანგარიშობდენ—
მით უფრო მეტად ებნეოდნენ და ვთ-
რები.

ისინი რომ ამ კეკემალულობაში
იყვნენ გართული — გარიჟრაჟმაც
მოატანა.

უეცრივ აღმოსავლეთის მხრიდან
გაისმა საშიშელი წივილ - კვილი:

- ხალხა!
- მიშველით!
- ძალადობას ხმარობენ!
- ნამუსსა მხდიან!
- ნამუსსა მხდიი-ან!

ყველამ ყურები სცქვიტეს, თვალე-
ბი დააჭყიტეს.

ავიდენ ჟენევის გორაზე და იქიდან
ადიწყეს ცქერა აღმოსავლეთისაკენ.

ექვსი საათი გაგრძელდა ეს წივილ-
კვილი.

ჟენეველი ბუდალტერები ერთ ადგი-
ლას ცმუკავენ და ცნობის მოყვარე-
ობით გაიძახიან:

- კიი კივის?
- ვინ დაეცა?
- ვისა ხლიან ნამუსს?

მაგრამ მათ წინ გაიჭიმა წარმომად
გენელი ამომავალი მზის ქვეყნისა და
ლიმილით მოახსენა:

— ბატონებო! მე როგორც ვატყობ
— თქვენ გეინტერესებთ გაიგოთ. თუ
რა ხმაური იყო წუხელს ჩვენს უბან-
ში. ეს მეტად ინტიმური საქმეა და
თქვენთვისაც საჩოთირო მისი დანა-
ვა. მაინც რამდენიმეთ დავაკმაყოფი-
ლებ თქვენს ცნობის მოყვარეობას:

„მოგხსენებთ — მზეჭაბუკს იაპო-
ნიას დიდი ხანია „უყვარს“ შავთვა-
ლება ჩინეთი. ველარ შესძლო მეტი
მოთმენა და... წუხელის ჯვარიც და-
იწერა... ვაჟიც ეყოლა უკვე... სახე-
ლად მანჯურია...“

ყველამ გაცეცებით შემოჰკრეს
ტაში:

— დიდებულა! სამავალითოა!
პირველივე ღამეს ვაჟი! ეს სარეკორ-
დო საქმეა სწორედ!

თმებ გაწეწილი ჩინეთი კი გაჰკი-
ვის:

— არ დაიჯეროთ! არ დაიჯეროთ!
ძალა იმხარა. თუ არა გჯერათ შე-
ხედეთ ჩემს დაგლეჯილ ტანსაცმელს!

შეხედეთ ჩემ დასისხლიანებულ ტანს!
მზეჭაბუკი იაპონელი — ილიმება და
ეუბნება:

— ბატონებო! აქ გასაკვირი არაფე
რია! მე გასწუხებარ, რომ ჩემი სატრფო
ასე უტიფარი გამოდგა და ჩვენ ინტი-
მურ ამბავს ახმაურებს. მე თვითონ
ვიხდი ბოდიშს იმის მაგიერ!

თვალცრემლიანი ჩინეთი მანც ემუ
დარება:

— ბატონებო, მოწყალენო! თქვენი
აზრი მაინც გამაგონეთ ჩემ შეურაც-
ყოფაზე, ნამუსის ახდაზე!

და ჟენეველმა ბუდალტერებმაც შე-
იმუშავეს ასეთი აზრი:

„მზეჭაბუკ იაპონიას თავისი რელი-
გია (იმპერიალიზმი) და თავისი ნივ-
თიერი მდგომარეობა (შეიარაღება)
ნებას აძლევს — რამდენიც უნდა იყო
ლიოს როგორც ცოლი, ისე სატრფო
და სხვა. ამიტომ მისი შეუღლება ჩი-
ნეთთან და მისგან ვაჟის — მანჯუ-
რიის ყოლა ჩაითვალოს კანონიე-
რად“.

ბოლოს გამოსთქვეს სურვილი, რომ
იაპონიამ ყველა თავისი კეთილის
მსურველები ნათლობაზე მაინც და-
პატიჟოს...

წიი.

6

ჩარლსტონი & ჩემი სოფი ანუ „ტენნიკის“ გაუფჯაბა

გაგიტყდებით ამხანაგო მკითხვე-
ლებო, რომ ზოგიერთ სახელებში პი-
რდაპირ „ჩამწვარი“ ვარ. ისინი გახ-
სენებისთანავე ისეთ გრძობებს იწ-
ვევენ ჩემში, რომ ასე მგონია, სამო-
ცი წლის მოხუციც რომ ვიყო, 16
წლის ჭაბუკად მაქცევენ. რად არ
ღირს, თუნდაც, ასეთი სახელები:
ქაჭუ, ქიპუ, ქიპუნია, ქაჭუნია, ხუნუ-
ნია, პუტუენია, ქიპი, ფუსკუნია,
ტუტუ, კუკუ და სხვ. მათი მოგონება
იმდენ ღიმილს აღძრავს ადამიანში,
რომ თვითთელი მათგანი მთელ სა-

ნიანგო მოთხრობათ ღირს, მაგრამ
არა ნაკლებ „საყვარელი“ სიტყვაა
ჩარლსტონი.

ამ სიტყვამ ისე გამიტაცა, რომ
გადავწყვიტე ჩემს ცოლს — ჩემს სა-
ყვარულ მეუღლეს მატონასაც, დღე-
იდან არა ნაკლებ საყვარელი სიტყვა
ჩარლსტონი დავარქვა. ან რა არის
ჩემს საქციელში სათაკილო? ჩარლს-
ტონის სახელს ამერიკაში 3-4 ქალა-
ქი ატარებს (სიტყვა ქალიც ხომ ქა-
ლაქს ენათესავება. ორივეს ერთი ძი-
რი აქვს ქალ — ქალ — აქ —) ამე-
რიკა, როგორც ვიცით, ტენნიკით
ჩვენზე მაღლა სდგას და ჩვენც მიზ-
ნათ ვისახავთ დავეწიოთ და გაუსწ-
როთ ამერიკას. კომუნისტურ საზო-
გადოების მოწყობისათვის საჭიროა
ტენნიკის დაუფლება. ასეთია სადღე-
ისო ლოზუნგი. ჩემმა ცოლმაც ეს
ლოზუნგი გაიზიარა და იგი „წარ-
მატებით“ შეასრულა! იკოდეს დღე-
იდან კაცობრიობამ, რომ ჩემმა ცო-
ლმა უკვე შესძლო ჯერჯერობით
ამერიკულ „ტენნიკის დაუფლება“.
ე. ი. მან შეიკერა „მოდნი რამე“

კაბა — ჩარლსტონი... იმ კაბის კუდე-
ბი, მართალია, ძველებურ ტვილი-
სელ ყარაშოლღეების და მიკიტნების
ყურთმავლებით არის დაგრძელებ-
ული, მაგრამ ეს არის სწორედ მიღ-
წევა! ჩემი ცოლი დღეს არის თავის
კაბის რამდენიმე გრძელი კუდის
მფლობელი და ასეთ კუდეების და-
უფლებას ქვია მისი აზრით „ტენნი-
კის დაუფლება“; თვით მისი კაბის
თავისებურ ფორმას კი ჩარლსტონი.

ჩემი ცოლისთვის ჩარლსტონი სა-
დღეისო ლოზუნგი გახლავთ.

ყველაფერს, რაც მას მოსწონს
„ჩარლსტონს“ ეძახის და მეც, რაკი
ჩემი „მშვენიერი“ ცოლი გაგიებთ
მომწონს, — მასაც ჩარლსტონი და-
ვარქვი. მხოლოდ ერთი შესწორე-
ბით, ვინაიდან ჩარლსტონი ჩემი ცო-
ლის აზრით არის იმავე დროს ტენნი-
კის დაუფლება, ვუგზავნი ჩემს ცოლს
ნიანგს.

დაე მისმა „სურნელოვანმა“ ხა-
ხამ მოახდინოს ასეთი „ტენნიკის“
დაუფლება.

მელუზა

ტ რ ა მ ვ ა ი ს ლ ი ა ნ ლ ა ბ ზ ე

განა კარპეზი ისეთი გულუბრყვილო იყო, რომ ტრამვაის დაუცდიდა იმ დროს, როცა მისი ცოლი ბარგ-მოკრული ეგულებოდა სახლში, გაწიწმადებული გუშინდელი შემთხვევის იმაში გამოიხატა, რომ კარპეზი სამსახურის შემდეგ ამხანაგებმა „ჭეშმარიტების გზას“ ააციდინეს, შეახვივეს წითელ სასადილოში და წითელი ლენით გაბრუებული გაუშვეს სახლში საღამოს ყამს.

— რასაკვირველია, ასე არ უნდა ჩამედინა. ცამდე მართალი იყო ელენე, როცა მან გუშინდელი ნაბიჯი შეაფასა, როგორც უპატივცემლობა მისადმი, როგორც არაფრად ჩავლება მშვიდი ცოლის, რომელსაც სიმწრით გაუკეთებია აჯაბსანდალი და მოუთმეოდ მოელის თავის საყვარელ ქვას, რომ მასთან ერთად ტკბილ საუბარში გემრიელად ისადილოს. საწყალი ქალი ჩემს მისვლამდე ერთ ლუკმას პირში არ იღებს და მე კი აქ ვიბერები... მივდივარ გაღეშოლი სახლში. მართალი იყო... დიას! მართალი იყო, როცა ბარგი მოკრა და „რაზვოდი“-ს საკითხი კატეგორიულად დასვა...

ამ ფიქრებით დატვირთულმა კარპეზმა პროფსაბჭოს წინ გადმოსჭრა რუსთაველის პროსპექტი, გაუარა ახლოს ტრამვაის გასაჩერებელ ბაქანს სწორად იმ დროს, როცა მე-5 ნომერმა ტრამვაიამ დაიქშინა და დაიძრა ვერსაკენ.

— დიას! მართალი იყო ელენე! ამიერიდან მე არასოდეს არ ვაწყენინებ... ერთი წუთითაც არ დავიგვიანებ... ტრამვაისაც კი არ დავლოდე-ბი, ჩაილაპარაკა კარპეზმა და ფეხის ნაბიჯს აუჩქარა.

— ამხანაგო, მანეთი! მანეთი! — გაისმა უკმეზი ხმა.

— დიას. მართალი იყო ელენე! — იმეორებდა კარპეზი და ის იყო ქვაფენილიდან ტროტუარზე ადგამდა ფეხს, როცა ვილაცამ მაგრად ჩასჭიდა ხელი მკლავში.

— მოიტა მანეთი, ამხანაგო.

— რისი მანეთი, რა მანეთი, — გაკვირვებული მიაჩერდა კარპეზი მოქალაქეს, რომელმაც მკლავი წინ წამოსწია, წითელი ლენტი რომ უფრო თვალსაჩინოდ დაენახებია.

— თქვენ დაჯარიმებული ხართ მანეთით, რადგან ტრამვაის შეახტით გაჩერებამდე.

— ვაჰ! თუ შევახტი, აქ რა მინდა? მაშინ ტრამვაიზე ვიქნები.

— თუ არ შეახტით, მამსაღამე, ჩამოხტით, — განმარტა წითელ ლენტთან მოქალაქემ და მილიციელს გადასახა მრისხანეთ. თვალის დახამხამებაში მილიციელი მეორე, მხარში ამოუღდა კარპეზს.

— აი, ამ ამხანაგმა უხეშად დაარღვია ტრამვაიზე მიმოსვლის წესი; ის ტრამვაის შეახტა გაჩერებამდე. მართალია, თვითონ უარპყოფს შეხტომის ფაქტს, მაგრამ თუ არ შეახტა, მაშინ ჩამოხტებოდა. ამიტომ მე, როგორც ბრიგადელი, ვაჯარიმებ მას ერთი მანეთით.

მილიციელმა ბრიგადელისაგან მოითხოვა ზუსტი განმარტება იმის შესახებ, შენახტომი იყო კარპეზი,

ე ქ ს კ უ რ ს ი ა
(სოფელი გუბი, ხონის რაიონი)
პატარა გუბის არტელში მუშტი-კრივია ზორბათა. გამეგობაში განმტკიცდა, იგი წვევრთა ზრდის ზომათა. **სახალხო სახლს** რომ გავხედე, საყდარი არის ძველია, და შიგ რაც ხდება იმის თქია, მერწმუნეთ მართლაც ძნელია. კულტმუშაობის მაგივრად გახსნილა ბალაგანია. რისთვისაც სოფელს საყვედურს აქვს ფართო გასაქანია, **შვიდწლედის** სკოლის ეზოში, გაშენდა ყვავილნარია, მაგრამ თუ მას ბაღის უწოდებთ, სიცრუე არის მტკნარია. თივა და ბურჩხა გაზრდილა, არ მოსჩანს ნახი ვარდები, უმოქმედობის დამახველს გვაწვება ბოღმა, დარდები. **იქ საექიმო პუნქტის** წინ ხაღხია თავმყრილია. ზოგი თვლემს. ზოგი ცახცახებს, ზოგნიც ტკივილით ყვირიან. მისვლისთანავე ვიკითხე: — რა მოხდა? საქმე რაშია? რისთვის ამტყდარა ასეთი აურ-ზაურის მთშია! მათ მიპასუხეს: — ყოველ დღე ამ პუნქტთან ვყრივართ ჩვენაო; ეჭიმის მოლოდინში ვართ, ეშმაკმა შეაჩიინაო. ზემოსართულში იქავე **ფოსტა და ტილოგრაფია**. სადაც გაზეთის მიღება, როგორც კუ. ისე სწრაფია. —:—
მასთან ახლოს იმავე მხარეს, გახსნილია სასადილო, საჭირალი რომ არ იყოს. სწორედ არის სასაცილო. საქმილი რომ მოიკითხო, არის ნოდლი პამიდორი, ლობნოს ჰყიღის. არც ის ვარგა ძმარი არის, რომ ესთქვათ სწორი. ჯერ ეს იყოს. ნიანგსა ესთხოვე: გადმოგვაგლოს მადლის თვალი: **მწარე** იგივეთ მი ცოტა ხნი თ მოვისტუმრე ჩემი ვალო.

ტიტანი.

თუ ჩამონახტომი, მაგრამ რაკი გარკვეული პასუხი ვერ მიიღო, „მდგომარეობის გამოსარკვევად“ კარპეზს წაუბიძგა კომისარატისაკენ.

აღელვებულმა კარპეზმა ხელი მაგრად ჩასჭიდა ბრიგადელს. ასე რომ მილიციის ბიძგმა ადგილიდან ვერ დასძრა.

— თქვენ, მგონი სრულ ჭკუაზე არა ხართ, — ჰკადრა კარპეზმა ბრიგადელს. მე ტრამვაის ახლოს არ გავკარებებიარ. არ მიფიქრია არც ახტომა, არც ჩამოხტომა. არც მესაჭიროება ტრამვაია... არც ჩავჯდები შივ, ძალიანიც რომ შემეხვეწო... რას მიქარავეთ! რისი ჯარიმია.

მილიციელმა კიდევ უბიძგა კარპეზს „მდგომარეობის გამოსარკვევად“ და ეს ბიძგი გახდა საბედისწერი. კარპეზს ხელში შერჩა წითელი ლენტი, რომელიც მკლავზე ქონდა გაკეთებული ბრიგადელს. ლენტის მოძრობა შეფასებული იქნა, როგორც ხელისუფლების წარმომადგენლისათვის ფიზიკური შეურაცყოფის მიყენება „ხულიგნობის თანხართვით“.

რაიონის მორიგე; რომელსაც წარუდგინეს კარპეზი ბრახისა და ნერვიულობისაგან სახე არეული, უყოყმანოთ დარწმუნდა, რომ კარპეზი უსათუოდ ყოველგვარი სისაძაგლის ჩანდენი იქნება. კარპეზი მართლაც ყაჩაღივით აბრიალებდა თვალებს, მზად იყო ჩაეყლაპა ბოიგადელიც და მილიციელიც.

ფულს ვინლა სჯერდება კარპეზს, რომელიც მზად არის მანეთი კი არა ითი მანეთი გადაიხადოს. ეხლა საქმე სხვა წესით, ესე იგი სისხლის სამართლის წესით უნდა წარიმართოს.

კარპეზს დაარტყეს სწრაფი „ობისკი“ და საპატიმრო ოთახში უკრეს თავი.

ის დამე კარპეზმა გაატარა ვირის აბანოში. იჯდა, თუ იღვა სულ მუდამ ერთი აზრი აწვალებდა. რას იფიქრებდა ელენე, როგორ მოიქცეოდა იგი. შესჭამდა სადილს, მოკრავდა ბარჯს და წავიდოდა ამხანაგთან, თუ მოიცდიდა „მდგომარეობის გამოსარკვევამდე“?

„მდგომარეობა გამოირკვა“ მეორე დღეს დილით, როცა რაიონის უფროსი მოვიდა. კარპეზი როგორც უდაწამაულო გაანთავისუფლეს...

იგი დაბრუნდა სახლში; მაგრამ ელენე უკვე გადასახლებულ იყო ამხანაგთან.

და აი ასე „ტრამვაის ლიანდაგზე“ რაიონი გაუბედურებულად ითვლებოდა ჯერ-ჯერობით, სანამ ელენე არ დაიჯერებს კარპეზის თავგადასავალს.

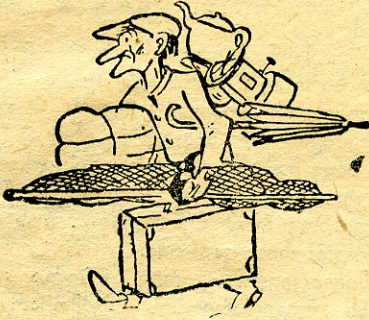
სეგვირ-ბენ-ფიხ.

ლუკა ტემპაის მატაოროზობები

1

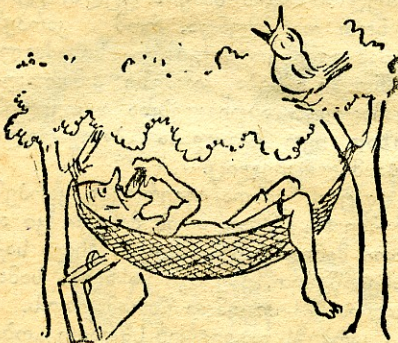
მაგრა ცხელოდა როცა,—
ვით ითხოვს დებულება
ლუკა ტემპაიმ თვისა
გაიკრა შვიბოლება

და გამბდარ, დაქაიკვლმა
აგარაკს მიაშურა,—
ტყე-ტანთ ჩაიკვა ბლუზაი
ცა-ქულათ დაიხურა:

2

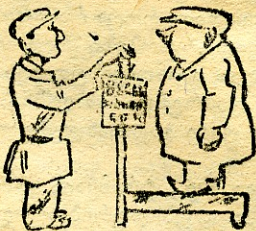
ვაშა წაღვერის ფიჭვნარს
სტკებება, ისვენებს ლუკა,
ო, გასუქდება „რჯულზე“
და ისე წავა უკან...

რეჟიმი დაიწესა,
ადგომას ასწრებს რიფრას,
გამაკს, მზის ფანა მოსდევს,
დღეში სჭამს თორმეტ იჯრას.

3

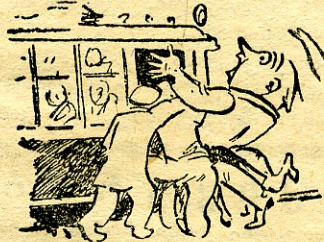
მაღე გასუქდა. ნახეთ:
ბლოკნოტზე უზის „დატა“,—
სულ რაღაც თხოთმეტ დღეში
რვა კილო მოიმატა

და როცა თვე დარგვალდა,
დარგვალდა ჩვენი ლუკაც
და „გორვით“ გამოსწია
საშაბურისკენ, უკან.

4

ევა სალამი ტფილისს,
ვეცდეთ ვიშა და ვაის!—
სადგურით გამოგოგდა
ლუკა და ტრამვაის

უწყო ლოიხი, როგორც
ვარდი უცდიდა საადს,—
უცდა ლუკამ ვაგონს,
„რაღაც“ შევიდოდ საათს!
ბრაზობს ტემპაიე უკვე,
გულს უღულს შფოთის ზღვაი,—
„გატემბებულა“, — ამბობს,—
ეს ჩვენი ტრამვაი!

ლოდინში ღეღვა, ჯავრით
(რა არის სათაქილო?)
გულზე დააინა ჭონი,
სამნახევარი კილო!
ბოლოს ეღირსა ადღენ
წვალების გადამტანელს:
ვაგონში. როგორც ტიკი
შეაგორ შეიტანეს.

5

რა მოხდა. უკვირს ლუკას
და მაინც ვერა ხვდება:
აქ წიხლი სდრუხეს თერღში,
აქ მუჯღღუგუნი ხვდება

ჩაქედეს მაოუციებში,
გასწიეს, გამოსწიეს!
ღიპზე შეაჯდნენ, ცხვირი
ძოლად გვერდზე მოუქციეს!
ფეხი იქ ჩაჭკრა, სადაც,
თვით „სადღაც გაათრიეს,
ქული ვილაცას გაჰყვა,
კოსტუმიც შეიხიეს.

— გამიშვიო...— ყვირის ლუკა, —
რაო მსჯით, რათ მიჩენთ ნაღველს
მე ჩემი ფულით ვიყავ
და არა თქვენით—წაღვერს!..

და აი... როგორც ხედავთ,
მინგრეთულ, ცოცხალ-მკვდარი.
გადმოძვრა ვაგონიდან
თითქმის მთლად ჩამოხმზარი.

6

სახლში მისვლისას კიდეც
ამბავი დახვდა ავი:
ბინაში ჩაუსახლდა
სიდიდრის ნათესავი

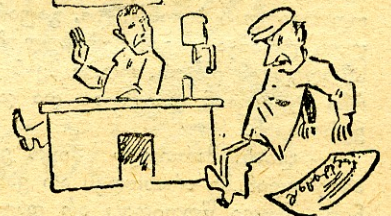

სტუმრები იიდგენ „კულათ“
შათე, მზია თუ ილო,—
ვლდას დააკლო უტბათ
თთხი, თუ ხუთი კილო.

7

სიცივის სუსხი დაწვა,
ზეცას ღრუბლები ამკობს
და კუთხილ შეშის გამო
ღღს — ბიძა თუ ბაბკომს.

ფაბრიკა

უთხრეს:— „ტყექალადლოკსტი“
იქცევა ასე რიგად:
უშეშოდ სტოვებს ტფილისს
და შენცა ჰყვები შიგა.

8

შემდეგ „კულდებში“ დგომა
ბამიდორ-ბადრიჯანზე...
ჩამოხმა ლუკა უფრო
და მიილია ჯანზე.

ააულს
ბომ გაუკეთეს ჯანი,
წახვლის წონიდან აკლდა
თერთმეტი კილოგრამი.
ფარსადან.

ქუჩა „ნიანგი“-ს რედაქციასთან არსებულ

გონივრულად აღიარებულ პარტიის მხარდამოკმე უმჯობესი—ახალგა-
ზრდა მხატვრების 13 ოქტომბერს, ლიტერატურული
ჭრის—15 ოქტომბერს საღამოს 6 ს. რედაქციის ბინაზე

წყალტუბოს ამბები

1. „დამკვირვებელი“ მიხეილი.

კურორტ წყალტუბოს ავტოსადგურის მოღარე მიხეი თეთრუაშვილმა თავი დამკვირვებლად გამოაცხადა ხალხის ფულების ყლაპვაში.

აქ ავტოსადგურის სასწორი არ აქვს (ალბად ესეც გამგის პოლიტიკაა მუშაობის გამარტივების მიხედვით ამით სარგებლობს კომბინატორი თე თრუაშილი, ბარგს თვალდათვალ. ხან კიდევ თითოთ ზომავს და ძლიერ „ზუსტადაც“, დიდი-დიდი მოტყუილ დეს სულ მცირე 20 კილოში 10 კილოს 30-ად გამოიყვანს და 40-ს 60-ად. აქედან მას, რასაკვირველია, ჩასატყუიკნი პროცენტები ეძლევა. მუშის ჭირას ორი შაურის ნაცვლად აბაზს იღებს ბარგზე.

—რა არის ორი შაური მეტი ავილო, ერთი კაცისათვის ორი შაური არაფე რია და ჩემთვის კი დღეში ის რამოდენიმი მანეთს შადგენს და „ზიპოს“ ბარაბანზე საქეიფოდ მეყოფა, —ამბობს მიხეილი.

2. სოკრატას განსაზირი

ადგილობრივ სასადილოში ხალხი ბუზივით ირევა...

100-200 მუშა-მოსამსახურე მაგიდას შემოსხრომია და ამაოდ აბრაზუნებიან... ერთად ერთი ოფიცინტი სოკრატა ციბრუტივით ტრიალებს. ვერ აკმაყოთილობს ამდენ მოსადილეთ... ყვირის ილანძღება, იგინება... დანღში 4 ოპიანი კაცი ჩამდგარა და დირიჰივებს აძლიერს საბრალო სოკრატას.

შევეკითხე: „გამგე ვინ არის სასადილოში?“

— მე გახლავარ — მიპასუხებს ღიპიანი არემანი კაცი... (ეტყობა ყოფილი ვაჭარია).

— ესენი ვინ არიან?

— ეს ჩემი თანაშიმწეა, — მანიშნებს გიორგზე მდგომზე.

— ეს მესამე ვინლა არის?

— ის ამის თანაშიმწეა. — მანიშნა თანაშიმწეზე (ე. ი. თანაშიმწის თანაშიმწეზე).

— ის მეოთხე?

— ის თანაშიმწის თანაშიმწის თანაშიმწეა. — მიპასუხა მან...

— მერე და კაცო ამიინი გამგეები რომ დამდგარხართ და ჩამოვიშვიათ ცხვირები, არ სჯობია რომ სოკრატას მიიხმართო?...

— როგორ, კაცო, ჩვენ გამგეები ვართ და ოფიცინტივით ხომ არ დავდგებით? — მიპასუხეს ერთხმად..

საბრალო სოკრატა დარბის ოფელდახეთქილი, მაგრამ ამაოდ..

მისი ცოდვა მიერა სასადილოს გამგეს, მის თანაშიმწეს, თანაშიმწის თანაშიმწის და კიდევ თანაშიმწის...

ბრატუნა.

წესი და რიგი

(თქმულება ტვ. ტრამვაიზე)

კარგია, როცა კარგი წესია, რიგი ხომ კიდევ უკეთესია, მაგრამ შენ რიგის რა გითესია, წესს რომ დაეძებ, ჩემო სესია?!.

აი, ტრამვაი! სულ „ვაი“... „ვაი“... ან გტყდება ფეხი, ან კიდევ თავი! სულ რსუბი... ჩხუბი... არა სჩანს ზავი.

ვისაც გული აქვს ან ერჩის მკლავი... აქ მუშტი-კრივში ყველა სქესია, კაცზე თუმც ქალი უანჩხლესია, იმარჯვებს ის ვინც უმკვირვესია, რაც რომ ტრამვით წინსვლის წესია

მაგრამ მე მაინც ვერ გამოვია: ამ წინსვლის რამე მაინც რიგია, თუ მარტო ფერდში მუშტთა ბრიგია, ვინც უფრო დაცხებს ბიჭი(კ) ოგია?!

ბიჭი თუ ქალი, ყველა მართალი, ყველას უფარვა ენის ჭარტალი: მიდი! არც რიდი, არც სამართალი!.. ხომ არ რიგდება ნეტა, ფართალი?!

ყველა რომ იწევს ასე ქენებით, ტრამვაი ხომ არ დადის ცხენებით? ნელა შებრძანდი ისვენებ-სვენებით...

ესა გატყდილი თუა, ჩვენებით, უცხო და მტრები ხომ არ არიან? ვინც ფეხზე სდგანან ან დამსხდარია, ყველას საქმეზე მიუხარია, და რომ აწვიბით, ეს რა ქარია?!

ეტყობა, გული ბობოქარია, მუხლიც ხომ ტემპით ეგზომ ჩქარია, მაგრამ ვაგონში ვინც ჩამსხდარია, აბა, იგი რამე ჯავრ-საყარია?!

აქ, ალბად, ურგვს გისიმე ხელი, თორემ ტრამვაი გახდა ფიცხელი, მგზავრთ გადაყვანაც შეიქნა ცხელი, მაშ, რაღად იბრძიის გვირდი თუ! ხელი?!

აქ ქალი კაცზე უანჩხლესია და ასე კრივში ყველა სქესია, მარცხდება ის, ვინც უმოკლესია, ძლიერი ღიპიანობს: ჩხუბის წესია!..

მაგრამ მე მაინც არ გამოვია: ტრამვაით წინსვლის რამე რიგია, თუ მხოლოდ ფერდში მუშტთა ბრიგია?

ვინც უფრო დაცხებს ბიჭი(კ) ოგია?!

მწუხარ.

ა ც ა ნ ა

(ავანა, ლანჩხ. რაიონი)

ბალახებში არც კი მოსჩანს მშვენიერი ჩაის ბუჩქი აგერ-გვიმრა, ეგერ-ბარდი აქაც ღორის მონახუჩქნი.

ხელმძღვანელი არ გვივარგა, გღია როგორც ილის გულა, ამდენ ნაშრომს ქე აფუტებს.

სარეველა, ჭრიას კოდა. ჩვენ ისეთი კაცი გვიღია რომ მოჰკიდოს საქმის ხელი.

სიტყვა საქმედ რომ აქციოს და არ ჰქონდეს ენა გრძილი.

კრიმ-გირვი.

წერილი შვილთან

(ახალი სოფელი, შვილის რაიონი)

მივიღე შვილო, შენი წერილი. ძლიერ გამახარა. ცუდი სიზმრები მქონდა შვილო, და ჯავრით აღარ ვიყავი.

მწერ, რომ ამას წინად წერილი რომ გამოგიგზავნე იმაში ათი მანეთი ჩადევი, მიიოე თუ არაო. ჩვენ არაფერი მიგვიღია. მარტყოფის ფოსტას რა გამოეპარება, თუ ნახეს „ზაკანო“ წერილი, უსათუოდ გახსნიან ალბად შენი ათი მანეთიც მარტყოფის ფოსტაშია ამოღებული!

მამა შენი ავად არის, დალაქს კბილი ამოაღებინა და ყბა გაუსივდა (ერთი კბილის ექიმი გაჭირდა ჩვენი სოფლისათვის).

კოოპერატივის ნოქარი ვარო.. აბა, შვილო. შინ იცი თუ მოგვამარაგებ ისე, როგორც ჩვენი კოოპერატივის ნოქარი ამარაგებს თავისიანებს.

სამკითხველოს გამგე ფურცელადემ რა გაზ. „კოლექტივისაცა“ გამოგვაწირია სოფლილებს ერთი წლით, აგერ მეხუთე თვე გავიდა და 5 ცალის მგტი ა ჩოუცია. თვითონ იტოვებს გაზეთებს და მერე თითო გაზეთს თი თო კვერცხზე ჰყიდის.

ჩვენი კლუბი, შვილო, სულ დაინგრა. შიგ ისე წვიმს, როგორც ვარეთ. იყენებენ თხიბის სამწყვდევათ. ჩვენი სარძეო ჰუნქტ... მარა დანარჩენს შემდეგ მოაწერ..

ჯიგრიანი.

კასპის რაიონი

ლაშე მუშკოპივით ქრებოდა, როცა სად. კასპში აბოყავი თავი. სადღურში ვაბრაზებუო ამზანაგს შეგვიდა და ვკითხე:

— ბიჭო, რამე ვაგაბრაზა?

— ეს, ნულარ მეტყვი, თუ ძმა ხარ... როგორც იყო მოხსნეს მუსხელიშვილი მოლაჩოებიდან, მაგრამ ახალი მოღარე უარესი გამოდგა. ახლოროს გვიან აღდგეს, რომ მგზავრებმა ბილეთის აღება დააჩქარონ. გიყვარდეს ამ სოკრატეში ფულის აქაფვა. აი ელაკ მანეთი და ცხრა შაური ზედმეტი ამადრო.

— არაფერია ანადაგო!—ვანუგებე მე და ჩხვალახვა კითხვები მივყარე:

— მელიორობის საქმე როგორ არის აქ?

— ძალიან კარგად, თუ არ დაიხარებ და შამოხვალ აქვე განახვებ შენივე თვალეხათ!

დავეთ-ჩხმე და წავედიო. სადღურის „დარბაზში“ შევედიო.

— აი, სად არის სალორი!

„დარბაზში“ საზარელი სუნი იდგა. ნაგავში ეძინათ ერთმანეთზე ტრანივით ჩალაგებულ მგზავრებს.

სატანა.

10

„როცა მაჰმადი არ მიღის მთასთან მაშინ მაჰმადი იმიდეს მაჰმადთან“.

ნახ. დონის

ლექსი ცოტა გამიგოეღდა მუხამ ერთობ გამიტაცა, მაგრამ მაინც ჯერ არ მიტყვამს გუგიაზე რის მსურს თქმაცა; საიქმელი რომ ბევრი არის—ლაპიჯგირებს ამას სხვაცა, მაშ სათქმელი მათქმევენიე, რედაქტორო—ცოტა მაცა!

ცხემლიაიღას სომ მიველი მაღლი ალახს, ვარ ცოცხალი, აქ ურთ-ერთში არეულა თემის საქმე — ვით დომხალი, ზოგი სომინდსა იპარავს ღვინა სვამს—ნაცვლად წყალი სათითაოდ ჩამოვთავლო დამნაშავეთ ცოდო — ბრალი! მაგრამ არ ღირს, ძემდეგ იყო, „ღეწულს“ არვის არ დაუქარავ. სასახელი მათ ნაშრომსა სხვა დროს უფრო ვრცლად მოგქარავ.

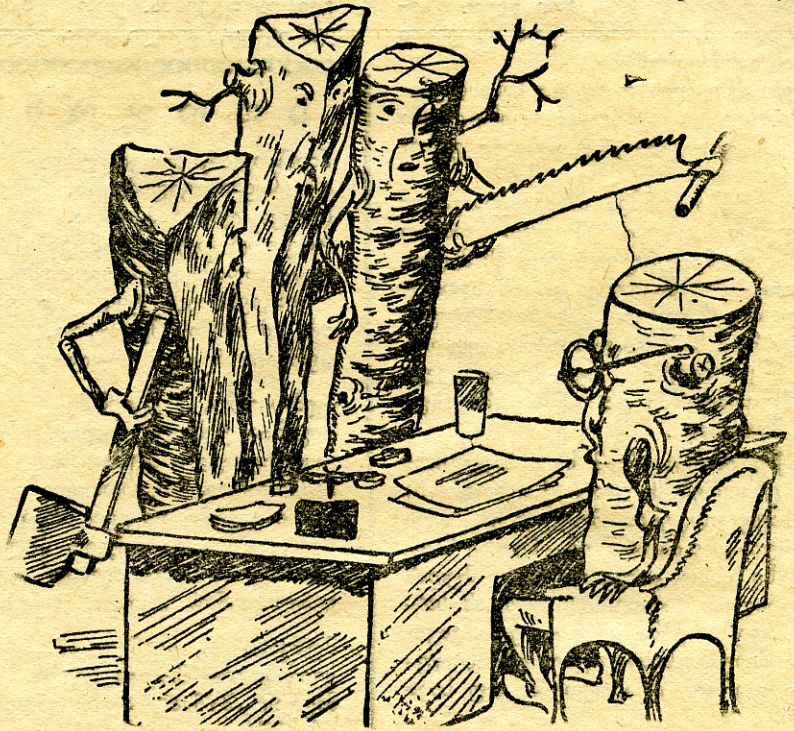
ამჟამად კი სხვაგვარია ჩემი ფიქრი, ჩემი ზრახვა, მთებში უნდა ვავემგზავრო მუავე წყალის შინდა ნახვა.

ოქროს ქედში რომ მიველი საათისა იყო ორი, გრძელი გზა გამოვიარე კლდე უღრანი, მთა და გორი, მუავე წყლისკენ მიმავალი კიდეც იყო ის გზა შორი, დავისვენე და დავნაყრი დვინოც შინსი ბოთლი ორე

მამჩენმა კვლავ უოენი გ: უყენა ნაცად გზასა, მზის აღმური მოღებოდა აღურჯებულ მთლად მთასა, მეტად ლამაზ სანახავის ხილვა ახარებდა თვალსა, საღ მდინარე გიჟი სრბოლით, გ დახტოდა ქვიღან-ქვასა!

„მუავე-წყალზე“ შივალწიე მზე ჩავიდა და დაღამდა, ცაზე მთვარე ამოგორდა და ვარსკვლავი აკამკამდა. მიველი და ვნახე წყალი ის შუშუნა-თეთრი-ბროლი, მიწის აიღრმით როს ამოქუხს წინწყლებს ისერის ნაზი თრთოლით, წყალი არის მშვენიერი მაგრამ მეტად მოყოლილი, მელიტონის გარდა კიდეც მას მზრუნველი არ ყავს ხელი. მელიტონიც ასე ამბობს: ფული გ: ჩონდეს—ნახავთ მაშინ, ვით მოვაწყობთ მუავე-წყალსა როგორ მუშაობას-აღმოსო, მოვეწონოთ იგი ყველას და დაგვიკრათ მართლაც ტაში...

შალვა შხუნელი.

ტყეში ვიცადე, აო მოსაკითხე, დაღბობა მელის თოვლ-ყინულ ქვეშა

აოა გცხვენია რად დამივიწყე, ხომ არ გადიქეც შენც ჩემებრ შეშათ?

იურიდიული რჩევა-დარიგება

შეკითხვა.

როგორც მოგეხსენებათ, მეთამბაქეობის რაიონში (სიღნაღი, ლაგოდეხი და სხვ.) გავრცელებულია მალიარია. ისიც მოგეხსენებათ, რომ მალიარიასთან ბრძოლა ჯანმრთელობის სახ. ახ. ომისარიატის მთავარი ამოცანაა. ჩვენც მას მივმართეთ დახმარებისათვის, მაგრამ ჯანმრთელობის კომისარიატმა გვიჩვენა „ბრანწი“ და შემოგვითვალა: თუ მოგვცემთ ათი ათას მანეთს, მივიღებთ ზომებს, თუ არა და თითისაც არ გავანძრევთ. გთხოვთ გავვიმართოთ რამდენად კანონიერია ეს და რა გზას დავადგეთ?

მეთამბაქოეთა კოოპერა-კასუნი.

არ გაბრიყვდეთ, ერთი კაპეიკიც არ მისცეთ, რადგან ბიუროკრატს ფული კიდეც ურო აბიუროკრატებს.

შეკითხვა.

ჩვენ, ზუგდიდის სახერხი ქარხნის, ქალაღდის ფაბრიკის და მელიორეობის საბჭოთა მეურნეობის მუშები მთელს საათს და შოგჯერ მეტსაც ვაცდენთ სასადილოში კოვზების ლოდინში. გთხოვთ გავვიმართოთ, როგორ მოვიქცეთ!

მუშების ერთი ჯგუფი.

კასუნი.

„თუ გული გულობს ქადა ორივე ხეღით იჭმება“. სამუშაო საათების გაცდენას სჯობს ჯერ - ჯერობით უკოვზოთ სჭამოთ სადილი. თქვენ სცადეთ „კოვზი ნაცარში არ ჩავივარდეთ“ საწარმოო გეგმის შესრულებაში, აღმინისტრაციას კი ნიანგი გაუხსწორდება.

შეკითხვა.

აკურის, წინანდალის და კონდოლის საბჭოები სასილოსო ამოცანის გადაჭრაში წააწყდენ მეტად რთულ საკითხს. ვერ გადასწყვიტეს რით დაეწყოთ საქმე — სასილოსო ორმოების გათხრით, თუ სასილოსო მასალის დამზადებით: ჯარაც ვერავითარ დასკვნამდე ვერ მისულან. გთხოვთ გავვიმართოთ როგორ სჯობს?

კოოპერადელი.

კასუნი.

თუ დასასილოსებელი არაფერი აქვთ ორმოთ რათ უნდათ! თუ ორმო არ აქვთ, დასასილოსებელი მასალა რათ უნდათ? საერთოდ საკითხი მეტად ახირებულად სდვას. გამოგვიგზავნეთ საბჭოს თავჯდომარეები და საჯილდოებლად“.

„თანახვალ“ პროკურორის განკარგულების

ერთ წელზე მეტია, რაც ტფილისში წინაარსი ქ. № 6 სახლში ვცხოვრობ მეტი თუ არა, ათი წლის სიცოცხლე მაინც მომაკლდა ამ ერთი წლის განმავლობაში.

ვინ მოთვლის რამდენი ჩასახლება-გამოსახლება, რამდენი ცემა-ტყეპა და რამდენი ვაი-უშველელი გამოვიარე.

შეიძლება ვინმეს ჩასახლება-გამოსახლების საკითხი უბრალო რამედ მიაჩნდეს; მე ვფიქრობ რომ ეს მეტად სერიოზული საკითხია და ამ სერიოზულობას უფრო ასერიოზულებს ზოგიერთი სამილიციო უბნის უფროსის კაბინეტში ფეხ-მორთმული ბიუროკრატიზმი და საქმისადმი აბუჩად მივგომა...

საქმე იმაშია, რომ ხსენებულ სახლის ცხოვრებაში (რაც აქ ვცხოვრობ) ორ საყურადღებო მოვლენას აქვს ადგილი; ერთია ის რომ—მეორე სართულზე ერთი კარგი ოთახი მუდამ დაკეტილია. მეორე—ის რომ, ამ სახლის მდგმურებმა კარგად ვერ გავიგეთ—მეხუთე სამილიციო უბნის უფროსი გურგენ არაპეტოვია, თუ სხვა ვინმე!

ოთახი, რომელშიდაც ამჟამად არავინ ცხოვრობს, ეკუთვნოდა ვიღაც თამარისს. მოქ. თამარისი ნამდვილად ცხოვრობდა და ცხოვრობს თავის ცოლთან სხვა მისამართზე და ეძებდა მოხერხებულ როს ოთახის გაყიდვისათვის.

გაიარა ხანმა და თამარისი ოთახიდან გამოსახლებულ იქნა თანახმად პროკურორის განკარგულებისა...

ცარიელ ოთახში ჩასახლდა უბინაო ბენია კეთილადე. ათი დღის შემდეგ ღამის თორმეტ საათზე კეთილადის ბინაზე მოვარდა ვიღაც მილიციელს ფორმით, წვრილი, სარივით გაზართული კაცი და დაუწყა ყვირილი აზხ. ბენიას:

— გამოდი გარედ... შენი ღედაც...

აყალ-მაყალის შემდეგ, წვრილმა კაცმა ოთახი დალუქა.

გაიარა თვეებმა. ერთ მშვენიერ დღეს იგივე წვრილი კაცი, ეხლა უკვე

ბოროტი

ნიანგოჯან, დაგვიღუდა აქ რადიო ვადამცემი, (როც: იყო ვაკვიორა, როგორც კატა კეტ ნაცემი) ცენტრიდანაც გამოგვთიშეს, დაგვეხარჯა ტყვილად ფული, ოხ, ამ საქმის მეთაურო, „ერკაი...“ იყავი კროლი.

აღმასკომო, სექციებში გაგიბია ტკბილი ძილი, კულტურული მუშაობა ჩამკვდარია, ჩავარდნილი. ერთი კლუბი არ გვიღირსა თუმცა შესდგა ათჯერ „პლანი“ (აღმასკომს სურს ალბათ კიდე გვალოდინოს „ცოტა“ ხანი).

მუშკოო ი, ნიანგოჯან, ყველაფერი მოდის ბევრი, მაგრამ „შიშვა“ ხალხს უნდება ხანა-მზრალი რჩება წვერი. ნოქრებათ ხომ ბევრი ვახლავთ ძველი არჩი და ვაჭარი, ნიანგოჯან, გამგებებს შენებურად ამოპარა...

არ იქნა და არ გველი დასალევიდ წმინდა წყალი, თუ წვიმს მაინც, ვაი მაშინ სილით სავსე კუჭის ბრალი. ზოგჯერ სულაც აღარ მოდის მილში წყალი ერთი წვეთი, დაპირებამ დაგვაბერა. ვერ ვიხილით ვნაი...

„ტელეფონმა“ გაგვიჩიბა ამდენ რეკით ძმაო ქლექი, იქნებ დილას შეგიერთონ საღამოთი დანარევი.

ნიანგოჯანი

რევილველიაა... პორტფელით, ამოვარდა მესამე სართულზე, შემოვარდა ჩვენს ოთახში (არ ვიცი რა უნდა ღილა), უკარადა სხვების ოთახში, გახტა-გამოხტა და გაქანდა მარიამ ქუუუნადის სამზარეულოსაკენ.

— მე ვარ რაიონის უფროსი... ამ წუთში დაცალეთ სამზარეულო, თანახმად პროკურორის განკარგულებისა!—ყვიროდა წვრილი კაცი.

ატყდა წვილ-კვილი, მიწვე-მოწვევა დაკა-დაკა და ბოლოს წვრილმა კაცმა თავისი გაიტანა: ქუუუნაძეს სამზარეულო დააცივებინა ძალით და გასაღები გადასცა მოქ. ინაშვილს.

წვრილმა კაცმა „აქტი“ შეაყენა: „მე მეხუთე რაიონის თანამშრომელი გურგენ არაპეტოვი გამოცხადდა წინაარსი ქ. № 6 და თანახმად პროკურორის განკარგულებისა № 73—334 დავაცლევინებ სამზარეულო მოქ. მარიამ ქუუუნაძეს იძულებით იწესი, რასაც ადასტურებენ...“

სინამდვილეში პროკურორის განკარგულება ასეთი შინაარსის არ ყოფილა. არც ერთმა მდგმურმა ხელი არ მოაწერა.

შეადგინა მეორე შინაარსი „აქტი“:

— თქვენ ტუტუცებო... თქვენ ჯიბ-ვირებო!.. თქვენ... გაყურებებო სეროს... წერილი კაცი გახტა-გამოხტა და ფეხების ჩიჩი ოხაკუნით დაეშვა მესამე სართოლიდან.

ერთი საათის შემდეგ მარიამ ქუუუნაძე აღდგენილ იქნა თავის უფლებებში თანახმად პროკურორის განკარგულებისა № 73—384.

წვრილი კაცის მეორე უმიზნოდ ვალანძლულმა მდგმურებმა მოწმეობით დადასტურებული განცხადება გადავეცით უბნის უფროსს არაპეტოვის მოქმედების შესახებ, მაგრამ განცხადებამ ჩაილურის წყალი დალია... არაპეტოვი ისიც ბოჩავს... ისევ „განაგებს“... ოპანი.

ანო.

ნახ. ქოქიაშვილის

პულია ზოგიერთ საცხოვრებში ძალზე გააუარისის პურის ხარისხი. თანაც პურის დოქჩიბში ვეებერთიოა რიგები გამართული.

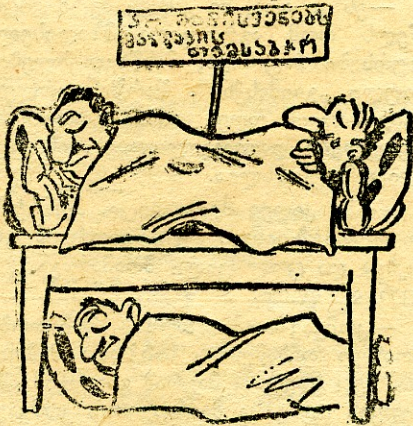
ბამბა:—ცილს გვეყავით! ჩუნი პური რომ ცუდი იყოს, ამოდენარიგი იქნებოდა?

ნიანგის საკბილო

თემსაბჭოს სძინავს ტკბილადა,
მოკალათებულს თფილადა!

სოფელ მალლაკის
თუ ხართ მნახელი,
გემახსოვრებათ
მისი სახელი.

გემახსოვრებათ

ეს არა—მარე
ჩვენი თემსაბჭო
მარად მძინარე.

დიდი ხანია
მათ სძინავთ ასე,
ალარ ფიქრობენ
ვადვილებასზე.

პარმენი თურმე
სიზმრებში ხელავს,
რომ დასახულსა
ასრულებს გემას!
აკეთებს გზებსა
არხებს და ხიდებს,
აღმშენებლობის

ტემბედა აღიღებს!
აშენებს შკოლის
ახალ შენობებს,
აარხებს არტელ-
ამხანაჯობებს!

გაეღო—
მოიფიქრეს თვალსა,
იტყვის, რაც უნდა
ისა სთქვას სხვასა.
აზრად ხომ კი მაქვს
ხომ მაქვს შეგნება,
რომ საჭიროა

სოფლის შენება.

შაგრამ ოხერი
ეს სიზარმაცე,
ეს ძილი ტკბილი
ისევე მიტაცებს,
მაგრამ რა უშავს
ვიძინებ შეებით,
მაინც შორს არის
ჯერ არჩევნები
არჩეული ვარ
და დროც ჩემია,
მაშ ისევე ძილი
მე მიჩვენია!

საკბილო ბევრი აქ არი,
მოდო ნიანგო — გაჰკარი...
ფერო-მარგანეცის ქარხნის
მშენებლობა მიდის სწრაფად,
მაგრამ აქ ბევრ მავნებლებსაც
ეჭირება —

შავი დაფა!
ერთ მათ განსა მოგახსენებთ
ბოგვერადე არის ისა,
„დიორიჟაბლი პრადეს“ ფული
რომელმაც რომ—
მიითვისა.

სახელია მისი ბიქტორ
უფროსია მუშა იგი,
ნიანგო—გთხოვთ ამ ბაცაცას
შენებულად გაჰკრა დიქი!

აქვეა ხაზის საწყობის
გამგე - ბატონი
ულენტია,
ვინც სიძულვილით
ნუშების
ყელამდე განაჟღენთია

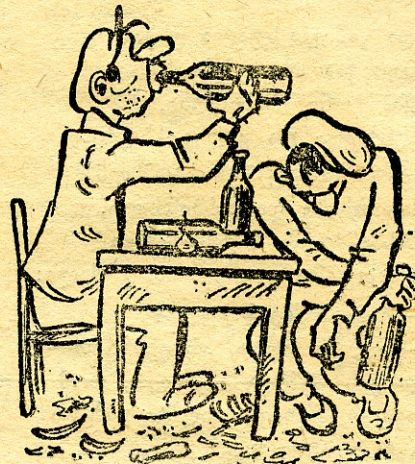
ლოთია, მოვალეობის
გაძნობაც არა აქვს სრულიად
მისი უცეში ჩვევითა
მუშები დატანჯულია

გამგე მფვადებს უნდა სვამ-
დეს,
ყანვით ვითელ ღვინოს სვამ-
დოს!

(ბაკურიანი)

წითელი ჭქვია
ჩვენს სასაღილოს,
რადგან აქ სვამენ
წითელსა ღვინოს
ლოთების ჩხუბი
გინება ღედის,
გაისმის მუდამ
შიგ თუ შეხვედი.
არა აქვს ბოლო
სიტყვებს უწმინდურს.
გამგეც ქეიფობს
და უვლის დავლურს.

და თან იმღერის
მზიარულ ხმაზე:
მოვალეობა
მე მესმის ასე,

რომ ღვინო მეტი
დავლიო სხვაზე.
მიტომ ვარ გამგე,
რომ მწვადებს ვქამდე,
და ვქეიფობდე
ასე დილაძდე.
ვინ რას დამაკლებს
დავანგრევ კლდესაც,
თქვენ, ჩემო მტრებო
იცოდეთ ისა.

პარმენა გელაზანია
გვატყუილებს დიდი ხანია
(რკ. გზის სალიანდაგო 1 რაიონის
საალ. სააგურეს გამგე).

პაიმენა გელაზანია
მოხერხებული კაცია,
კარგად ატარებს დროებას

ტანხელაც კარგად აცვია.
ტუშებს ვაყრობა უხეშად
და შრომის ხელფასს აკლებსა,
ნიანგო, კბილი გაჰკარი
ამ მატყუარა გამგესა!

კოვზი ნაცარში

ინსტრუმენტების შეხვედრა

(ქობულეთის რაიონი)

— ბიჭო, გაიგე ახალი ამბავი? თურმე ტუნტულიდს ბალის 150 მან. შეუჭამია.

— ეს კი არა, მე კიდევ მეტი ვიცი. წელს რომ აგროგადასამზადებელი კურსები ჩატარდა, მასწავლებლებს ფული „გაიმასქნა“. შარშან კოლექტივიზაციის დღეს რომ აგრო-რწმუნებულები დაგვაჯილდოვეს, ის ფულიც შეუსასხლია.

— მე კიდევ მეტი ვიცი. პუნქტში 5 ფული ბრინჯი იყო, გიორგიმ გაცეხა და ცოლშვილი მოამარაგა. ჩვენ არაფერი.

— კომკავშირმა რომ შაბათობა მოაწყო ოჩხამურის საბჭოთა მამულში, მეც წავედი, მაგრამ გიორგიმ ამი სათვის ტყავი გამაძრო, რის კომკავშირი, ყველაფერი მე ვარო.

— არავინ კონტროლს არ უწევს და, რა ენაღვლება, შეარგოს ღმერთმა, ჩვენც გავჩერდეთ.

მ. ინი

ირაკლი კვლავ შეიკაზმა თოფითა და ჯინჯილითა: მე ძმა-ბიჭებს ვაქეიფებ საღამოთა და დილითა. და გაშალა სუფრა უხვად ნოიწვია ძმა-ბიჭები: კაპიტონი, რაბიდონი, ნესტორი და კიდევ სხვები. და როდესაც შეზარხოშდნენ სტუმრები და მასპინძელი, მასპინძელმა სიტყვა იწყო არ თუ მოკლე, დილით გრძელი: — ჩემი საქმე წასულია — თუ კი ძმებო, არ ივარგეთ — დღეის შემდეგ იცოდეთ, რომ ველარ მნახავთ გალში გამგეთ განსახკომში შეიორყვით ოცდაოთხში რომ ვიბრძოდი, მენშევიკებს ვადიდებდი, ბოლშევიკებს ყველგან ვგმობდი. თურმე ისიც გაუგიათ სკოლაში რომ ვყოფილობდი,

თქვენი სულის მზეს ვფიცავდი მასწავლებლებს ყველას ვმტრობდი. გაუგიათ თურმე ისიც მოწაფეებს, რომ... ქე იცით... ტყუილები ველარ გამდის არც ხრიკებით და არც ფიცით. ძმა-ბიჭები აიშალენ. ეს რა გვესმის, რა ამბავი, აქ არა ვართ ყველა შენთან, ხომ არ ტკივა ვინმეს თავი! და გადაკრეს საღვებრძელო დირექტორი ერეკლესი, რალას იზამ, რას გააწყობ ასე იყო მათი წესი. მეორე დღეს არხინად, ერეკლე რომ სწევდა გლარჯას, განსახკომის კოლეგიამ ეს ამბავი მიუსაჯა: მოიხსნას როგორც შეუფერებელი გამგის მოვალეობიდან და როგორც უფარვის პედაგოგს აეკრძალოს მუშაობა პედაგოგიური ხაზით.

კვცა-

ს.ო.ზ. ბორიძე (ხორავთოლი)

ნაბ. ქობულეთის

ბორიძის ასეთს დარდი არ აქვსრომ აავოხ ხიდი მატრონასი ქული. ქოლგა შავი ზღვისკენ მიდის.

დ ლ ი უ რ ე ბ ი ღ ა ნ

წინააღმდეგ ჩემი კეთილი სურვილისა, მაინც ამოგყავი თავი საავადმყოფოში. მომათავსეს მე-12 პალატაში, სადაც ერთ პატარა ოთახში 30 ლოგინი იდგა.

20 აგვისტო.
10 საათზე გაიღო პალატის კარები და ქირურგი შემოვიდა.
— რა გტყვიათ?
— ბრმა ნაწლავი.
— აგი ვითხარა!— თოხრა ეთთმა ეჭიმმა მგორეს.
— შენი დიაგნოზი კუჭის დაავადება იყო, — მიუგო მგორემ.
— დიდხანს იდევს. ჯავრისაგან სიცხე 39 გრადუსამდე ამივიდა.

21 აგვისტო.
— არაფერი სკამოთ, დაწვებით პირალმა. ეხლა ძველი გაზეთი გეჭენებათ და კომპრესს გაგიკეთებთ, — მითხრა ეჭიმმა.

22 აგვისტო.
— როგორა ხართ? — შეკითხება ეჭიმი.
— უფრო ცუდათ, ეჭიმო-ეჭიმს ეწყინა ჩემი ასეთი განცხადება.
— როგორ! საავადმყოფოში მოგათავსეთ, გივლით და კიდევ არ მოიკეთეთ?
— რა ვქნა, ჩემი ნება თუ იტყება, ეხლავე წავიდოდი აქედან.
— დღეს ჩვენი დღეების უფლება გაქვს, — მითხრა მას და მომლოადა.
— ცოტა ხნის შემდეგ მომვლელმა ქალმა ჩიი შემომიტანა. დადგა და წავიდა. მე გადმოვბრუნდი, ვეძებ: არც კოვზია და არც შაქარი.

— შაქარი მომიტანეთ, ქალო...
— შაქრის დარიღება მე არ მცვალდება, ეს სხვისი საქმეა.
ნახევარი საათის შემდეგ, როგორც იქნა, გამოცხადდა შაქრის დარიღებელი.
— კოვზი, კოვზი! — მივაძახე ზედიზედ, მაგრამ გამასწრო კარებში.
— აჰ, ამხანაგო, ერკოვოსის სასადილოს უკანასკნელი მეთოდებით ხდება სადილების დარიღება. ამიტომ არ იხერხებოდა. აი, ისარგებლეთ, — და მომასწორა საკუთარი კოვზი მეზობელმა ავადმყოფმა.

23 აგვისტო.
— თავი მტკიავა, ეჭიმო! — მივაძახე კარებში შემოსვლისას აქამს.
— წამალს გამოგწერეთ, მაგრამ სად იზოვინით. ჩვენს აფთიაქს არ აქვს.
— როგორ თუ სად ვიზოვინი, განა წამლის შოვნა ჩემი საქმეა?
ეჭიმმა ტუჩები ყურებზე მომიახლოვა და ჩამიჩურჩულა:
— შენს გვერდზე რომ კაცი წვეს, პროვიზორი არის; ჩვეიც ხშირად გვშველის, სთხოვი და გიმოვიცხადებს!
— რუბენ, — მივბრუნდი ცოტა ხნის შემდეგ ამხანაგ ავადმყოფს, — მიშველდი, ხომ იცი, რასა გთხოვ?
— ვიცი, ადვილია. ერთი წერილი და მისი ჯანი, რამდენი გინდა, იმდენს გიმოვინი, ოღონდ ვინ უნდა გაგზავნოთ?
— სად არის გასაგზავნი?
— სადაც გსურთ. ყველა აფთიაქებში მყავს ძმა-ბიჭები.
ბედათ ამ დროს დარიღება შემოაღო კარები, ხელი დაუქნიე და ესთხოვე.
— თუ ფულს მომიცემთ, სიამღებებით!
— მიეცი ორი მანეთი, — მითხრა პროვიზორმა.
მეტი რა ჩარა იყო, მეც მივართვი და გაგაგზავნეთ.

24 აგვისტო.
— დილის 9 საათზე დამადგა თავზე პარიკმახერი.

— მე საავადმყოფოს პარიკმახერი ვარ. ეჭიმმა გამოგზავნა, თავი უნდა გაგპარსოთ! — მითხრა მან.
დამაჯინა, გამასაზნა და შეუღდა პარსვას, მარა იმისთანა თქვენს მტერს, მე რომ დღე დამადგა. მოუპირავე თოხნივით ჰქონდა პირი სამართებელ დანას.
პარიკმახერი ხედავდა როგორ ვგარბებოდი ამ დანის ქვეშ და ცდილობდა ჩემი ტიკილების შემსუბუქებას საუბარით:
— თქვენ რით ხართ ავად. რამდენი სული ხართ ოჯახში?
— თუ შენს დანას გადაუჭრები, რვა ეჭიმებით.
დასრულდა წამება. ჩვიხნედე სარკეში, მაგრამ რას ჩიხნედავ — თავი სულ დარჩილი მაქვს.

— არიქა, თუ ძმა ხარ, იოდი მომშველო.
— იოდი არა მაქვს.
— სპირტი!
— არც სპირტი.
— ადეკალონი. არც ადეკალონია?
— ეე, რა გააჭირე შენ ვინცა ხარ, ადეკალონი კი არა, პულრა არ გინდა? აქ გალავინსკი ხომ არ გგონია?
— ეს უმსგავსოებაა. საავადმყოფოში ასეთი ანტისანიტარია დაუშვებელია! — ვლენადი მიე.
— ზედმეტებს ნუ ედები, ფული მოიტა, თორემ აყალს აფიტებ.
— როგორ, შენ ჯამაგირს არ გაძლიევენ თუ?
— მე რე და ზედმეტი მაწყენს... უხმოლო ჩიხნი გადმოავდე! — მიპასუხა ურცხვად, რადგან ურყევი ნიხრი ყოფილა დაწესებული.

გოდორი

გომელს: (ს. გომი, სამტრედიის რ.) იწერებოდა, „გლუბკომის სასადილოს ყოფილი გამგე იპოლიტე სულაქველიძე აღმასკომის და თემსახეობს თავმჯდომარის პროტექციით მილიციონერად დააყენესო და გული მოგდით რომ იპოლიტეს ასეთი „აღმატება მისცეს. რომ აწიცი კიდევ „უფრო მეტი აღმატება“ მისცენ და მეუფოვეთ დანიშნონ ხომ... ალბათ თავს მოიკლავთ. რაც შეეხება მას, რომ სიოვე ხულიგნობას ეწევა და კოლმეტურენ გულგებს ცეცხლს. — საინტერესოა, რაღას „ეწევა“ თემის აღმასკომი“ ნიანვის „მოკით“ ეს ბაროს“ ხომ არ უტდის?

მირიანს (ახ. სენაკი) მოგვყავს თქვენი ლექსის დასაწყისი:
მე გადავსწყვიტე ჩემო ნიანგო, ავასხეული რჩეულინი ცისა.
— იცი? სენაკიც აღარ გვიანობს. ამბობენაა პოეზიისა.
მელექსებმა ქუჩა დასერეს, მოსაველია უზარმაზარი.
მალე ტფილისელ იტებს დასწყევნენ, გაოტებულ ლექსის საგზალით.
მშინერ მკლავებით დათარეშობენ ქუჩიდან ქუჩას ესმის კვილი.
ხის ტოტებზეთ გადაგარბილინი ლექსებს ყვირიან გრძობის ტკივლით.
და შევჯობია ლექსალობიდან, თუ ხმის აწევა მის შეუძლია.
ჰალუ, ჩიტებიც ვსალმებთან, გულმორიგისა. დახო? უფრმენათ.
მაგ დოღში როგორც ზევით მოყვანილ ლექსიდან სწანს, თქვენც მოგილიათ მონაწილეობა მაგრამ მარცხი მოგვსლიათ, რადგან სენაკელ პოეტების „ლექსალობა“ „გულჩიორებს“ მაინც უფრმენათ, და თქვენც „ლექსალობიდან“ კი ჯერჯერობით ჩვენ ვერაფერი ვიგარმენით.

ბორიას (სამტრედიის) მოგვყავს უცვლელად თქვენი ლექსი („ჩვენს კლუბის წარმატება“).
წარმოადგენები იქ არ იდგმება, თუ დამაზადენ პიესა ერთი ან ორიო კინოსაც აღარ იწერენ
ესეც ისე წელიწადში ერთი ან ორიო კლუბო, ჩვენო დამარტული ცერე მწარედ რამ დაგამინათ დროა აწი მინც გაიღვიძე წამოღვიძე წინათ
„საუცხოვო“ ლექსია! მხოლოდ ორი სიტყვა აკლია: „შეგაქამე ლობიო“. მიუწერეთ ეს სიტყვები და საკონკურსოთ გამოადგება. აირადარი ნოვების პრემიას მიიღებთ.

25 აგვისტო.
— მწყურია „სესტრიცა“!
— წყალი დღეს არ მოსულა.
— ეჭიმები სად არიან.
— ეჭიმებს კრება აქეთ და 4 საათი მანც დაავიანდებათ.
— გუმინდლამდე თუ ცხელ რეზინას მადლებდით, დღეს ცივი კომპრესს რატომ მიკეთებთ? ეს ხომ რკინას დაამტერეს!
— ეჭიმის ბრძანებაა.
შემოდან ეჭიმები აქ კიდევ 2 ტახტი უნდა მოვითავსოთ.
— რაო? — შევვლავე მე.
— შენ ვინ გკითხავს.
— რატომ თუ ვინ გკითხავს! — მომცეს ბანი სხვა ავადმყოფებმა. — ასეთი პატარა ოთახი და კიდევ გვიმატებთ ავადმყოფებს?
— თქვენი საქმე არ არის. ჩვენ სოცშეჯიბრებაში გვყავს გამოწვეული სხვა საავადმყოფოები.
— ეჭიმო, მე ზეთი რად თამალებინეთ გუმინდ, თუ დღეს აპერაციას არ მიკეთებდით?
— თქვენთვის მე აპერაცია არ დამინიშნავს, თქვენ, ალბად, „სესტრიცებმა“ თუ შეგიტანათ სიაში შევცდომით.
— მის უ ორი დღეა რად შიმშილობთ?
— არა უშვავს, უარესებიც ხდება ქვეყანაზე. უნდა მოითმინოთ.

26 აგვისტო.
„სესტრიცა“ ყინვა, თორემ ვიწვები, 40 გრადუსი სიცხე მაქვს...
— ეჭიმს არ უთქვამს, მე უფლება არა მაქვს ყინვა დაავადათ: მოითმინეთ დილამდე და დილას ეჭიმეც მოვა.
— „სესტრიცა“, მიშველეთ, მუცელი მტკიავს.
— თავი თბილად შეიხვიეთ და მოჩრებეთ.
— „სესტრიცა“, მე დღეს ვინა მქონდა დანიშნული რაა აი ნიკეთებთ?
— „შემა არ მოუტანიათ და უნდა მოითმინოთ!“
— ეს ნომრებ იმითომ აქვს თერმომეტრს, რა რათ განიკეთეთ! აიცხე 42 გრადუსზე ასულა!
— ეს ნომრები ან ტონ აქვს თერმომეტრს, რომ ალბად შეცდეს ადამიანს ჰქონდეს ამოდენა აიცხეც.
გავრქელბა ისაღეთ თვით: საავადმყოფოში.

ს. ს. ს. რ.
ხმა განაღდებდა
მისათვის
მარტოველ
ნახ 376
376
ქ. თბილისი

— საკვირველია! შიშის, საფრთხის გარეშე, ისევე სცოდნია